24 Ιανουαρίου 2020

Οι τελευταίες στιγμές του Καταδρομέα Ταγματάρχη Γεώργιου Κατσάνη

/ Αφιερώματα / Ιστορία, Αρχαιολογία, Παλαιογραφία, Στρατιωτικά & Εθνικά θέματα / Πολυμέσα - Multimedia / Συνεντεύξεις

Ταυτοποιήθηκαν, μετά από 46 χρόνια, τα οστά του θρύλου των ελληνικών Καταδρομών, του ηρωικού Ταγματάρχη Γεώργιου Κατσάνη, που σκοτώθηκε στις 21 Ιουλίου το 1974 στον Άγιο Ιλαρίωνα.

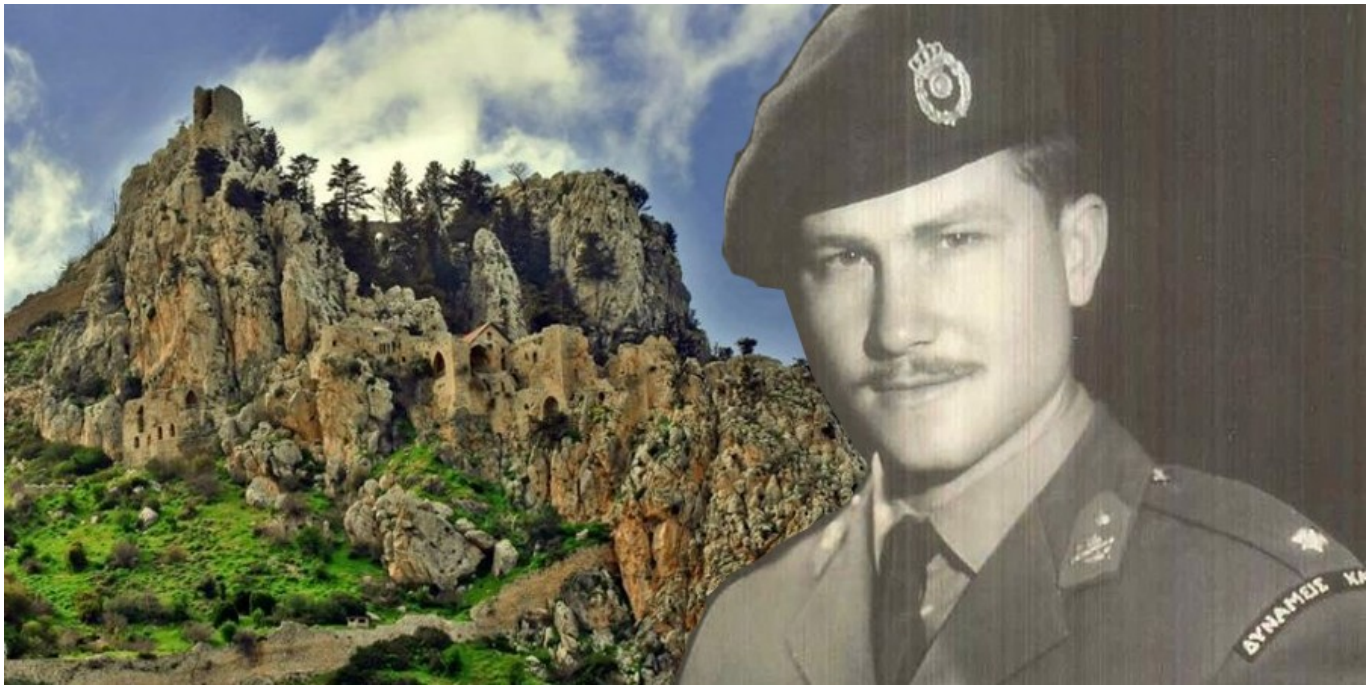

Τα οστά του βρέθηκαν σε ομαδικό τάφο στα κατεχόμενα, σε στρατόπεδο του τουρκικού κατοχικού στρατού στον Αγίο Ιλαρίωνα. Στον ίδιο τάφο είχαν βρεθεί και τα οστά άλλων τεσσάρων αγνοουμένων. Η ταυτοποίηση έγινε πριν από περίπου μία εβδομάδα στο κέντρο ελέγχου DNA των ΗΠΑ, με το οποίο συνεργάζεται η Διερευνητική Επιτροπή Αγνοουμένων.

Η Κυπριακή Δημοκρατία, μέσω του Επιτρόπου Προεδρίας, ενημέρωσε την οικογένεια του πεσόντα, η οποία του εξέφρασε την επιθυμία τα οστά του πατέρα της να ταφούν στην Ελλάδα.

Ο Λοχαγός Γεώργιος Κατσάνης στην παρέλαση της 25ης Μαρτίου 1966 στην Λευκωσία

Βιογραφικό

Ο Έλληνας αξιωματικός γεννήθηκε στις 7 Αυγούστου 1934 στο Σιδηρόκαστρο Σερρών. Γονείς του ήταν ο Χρήστος και η Αγγελική Κατσάνη, πρόσφυγες από την Ανατολική Θράκη. Σε ηλικία 7 ετών, η οικογένειά του μετοικεί στην Θεσσαλονίκη, διατηρεί όμως στενούς δεσμούς με την γενέτειρά του μέχρι τον θάνατό του.

Στα κυπριακά βουνά, Δεκέμβριος 1966

Φοίτησε στο 3ο Γυμνάσιο Αρρένων και ήταν διακεκριμένος αθλητής του «Ηρακλή», εντασσόμενος στο τμήμα στίβου σε ηλικία 14 ετών. Διακρίθηκε στη σκυταλοδρομία, στα αγωνίσματα των 100 και 200 μέτρων και στο μήκος. Το 1964 παντρεύτηκε την Εριφύλη Πανωρίδου και μαζί της απέκτησε δυο κόρες την Αγγελική και Ευανθία.

Το στρατιωτικό του βιογραφικό ήταν εντυπωσιακό και αντάξιο της διαδρομής του. Όπως δήλωσε η κόρη του, Λίνα, «όσο ανακαλύπτω κομμάτια της πορείας του πατέρα μου, τόσο βεβαιώνομαι ότι από πολύ νωρίς η μοίρα του ήταν χαραγμένη».

Εισήλθε στην Σχολή Ευελπίδων το 1952 και στο Σώμα Καταδρομών το 1956, την εποχή που στην Κύπρο λάμβανε χώρα η ένοπλη επανάσταση για Αυτοδιάθεση και Ένωση με την Ελλάδα. Πέρασε με άριστα όλες τις δοκιμασίες, υπηρετώντας με απαράμιλλο ζήλο. Διακρίθηκε για τις επιδόσεις του στις αναρριχήσεις, στον ορεινό αγώνα αλλά και στις αερομεταφορές. Μεταξύ 1957-60 μετατέθηκε στην Ε’ Μοίρα Καταδρομών στην Δράμα, γνωστή και ως «Μαύρη Μοίρα» αφού θεωρείται από τις πλέον μάχιμες.

Στις 25 Ιουνίου 1961, στην διάρκεια στρατιωτικών αγώνων και μπροστά στα μάτια 30.000 θεατών πέφτει από ύψος 20 μέτρων αλλά ξαναγυρνάει στην ενεργή δράση ένα χρόνο μετά. Από το 1963 μέχρι και το 1965 υπηρέτησε ως εκπαιδευτής στην Σχολή Αλεξιπτωτιστών στον Μεγάλο Πεύκο.

Μετατέθηκε για πρώτη φορά στην Κύπρο το 1966, όπου υπηρέτησε μέχρι το 1967 στην 31η Μοίρα Καταδρομών της νεαρής τότε Εθνικής Φρουράς, με τον βαθμό του Λοχαγού.

Το 1968 υπηρέτησε ως εκπαιδευτής στην 1η Ταξιαρχία Καταδρομών στη Ρεντίνα. Μεταξύ 1969-70 φοίτησε στην Ανωτέρα Σχολή Πολέμου, μετατέθηκε στην 2ηΜεραρχία στην Έδεσσα το 1970-72 και μετά ως το 1973 στο Γ’ Σώμα Στρατού. Κατέβηκε ξανά στην Κύπρο το καλοκαίρι του 1973, όπου ανέλαβε την Διοίκηση της 33ης Μοίρας Καταδρομών που έδρευε στο Πέλλα Πάις.

Η μάχη της 21 Ιουλίου 1974

Με την εκδήλωση της εισβολής στις 20 Ιουλίου 1974, οι καταδρομείς εφάρμοσαν το Επιτελικό Σχέδιο «Λαβίδα» της Διοίκησης Καταδρομών, που καταρτίστηκε για τον έλεγχο της διάβασης της Αγύρτας, στην οποία υπήρχε τουρκοκυπριακός θύλακας από την εποχή της Τουρκανταρσίας του 1964. Πολλά έχουν γραφεί για την μάχη της 33ης Μοίρας Καταδρομών την 21η Ιουλίου, όπου ο Διοικητής βρισκόταν στην πρώτη γραμμή. Η Μοίρα κατάφερε να καταλάβει αιφνιδιαστικά το ύψωμα Πετρομούθια και στην συνέχεια κατέλαβε και το κοντινό ύψωμα Καμήλα, για να ισχυροποιήσει την θέση της. Ο Γεώργιος Κατσάνης δολοφονήθηκε από πυρά Τούρκου ελεύθερου σκοπευτή.

Στην κάμερα του «Sigma» μίλησαν δύο από τους άνδρες της 33ης Μ.Κ. που ήταν παρόντες κατά τη θυσία του ηρωικού Ταγματάρχη, ο Χρήστος Κούλινος, Νοσοκόμος της Μοίρας, και ο Δημήτρης Σκούρος, Επιλοχίας του 3ου Λόχου Κρούσεως. Οι Κούλινος και Σκούρος περιέγραψαν τις τελευταίες στιγμές του Ταγματάρχη.

Θυμήθηκαν πως ο Κατσάνης κάθε μέρα τους έδειχνε τον Άγιο Ιλαρίωνα, υπενθυμίζοντάς τους πως το αρχαίο βυζαντινό φρούριο ήταν ο στόχος τους. Διηγήθηκαν πως οι Τούρκοι έβαλαν εναντίον τους, δολοφονώντας τον Διοικητή και κτυπώντας με πυρά όσους τον προσέγγιζαν για να πάρουν την σορό του.

Αύριο Παρασκευή 24 Ιανουαρίου θα δημοσιευτεί στο SigmaLive ολόκληρη η συνέντευξη των συμπολεμιστών του ηρωικού Ταγματάρχη

Μετά τον θάνατό του, την διοίκηση της Μοίρας ανέλαβε ο Υποδιοικητής Ευάγγελος Μαντζουράτος.

Η αντίδραση της οικογένειας
Τηλεφωνικές δηλώσεις στο «SigmaLive» έκανε και η θυγατέρα του ήρωα, Λίνα Κατσάνη, η οποία μίλησε με συγκίνηση για τον πατέρα της: «Το πρώτο πράγμα είναι η έντονη συγκίνηση: μετά από 46 χρόνια αυτό που περιμέναμε έγινε πραγματικότητα. Ήταν μια μέρα έντονης συγκίνησης, αλλά και χαράς. Για εμάς χαράς γιατί μας αξίωσε ο θεός να παραλάβουμε τα ιερά οστά του».

Ερωτηθείσα αν ποτέ ένοιωσαν ή περίμεναν κάτι άλλο απάντησε: «Ειδικά τα πρώτα χρόνια ναι. Είχαμε την ελπίδα της επιστροφής του και ήταν έντονη. Στο πέρασμα του χρόνου έγινε βεβαιότητα ότι δεν θα επιστρέψει ζωντανός αλλά τουλάχιστον περιμέναμε τα οστά του για να αναπαυθεί η ψυχή του».

Η κ. Κατσάνη έχει γλυκές θύμισες από τον πατέρα της: «Ήταν ένας πολύ χαρούμενος άνθρωπος που αγαπούσε ιδιαίτερα την οικογένειά του. Οι στιγμές και εικόνες που έχω στη μνήμη μου είναι το χαμόγελο του και τα παιχνίδια που παίζαμε με την αδερφή μου. Είμασταν πολύ μικρές 7 και 8 χρονών αντίστοιχα και δυστυχώς το πρόσωπό του με την πάροδο των χρόνων είναι από τις φωτογραφίες».

Έστειλε επίσης μήνυμα προς τις οικογένειες που αναμένουν ακόμα νέα από τους δικούς τους, που χάθηκαν στο πεδίο της μάχης το 1974: «Να μην χάνουν την ελπίδα τους. Ενώνουμε τις προσευχές μας μαζί τους για την ανεύρεση και του τελευταίου αγνοούμενου. Γιατί είναι μια πληγή και ένα μαρτύριο που δεν σταματά να αιμορραγεί ποτέ, μέχρι και την επιστροφή των δικών του ανθρώπων».

Κλείνοντας την τηλεφωνική μας επικοινωνία, η κ. Κατσάνη είπε: «Αυτό που κρατάμε και θέλουμε να κρατήσουμε είναι πως ήταν πρώτος των πρώτων. Ήταν πρώτος στην μάχη, οδήγησε τους στρατιώτες του. Αυτός ήταν ο πατέρας μου. Ένας άνθρωπος με βαθιά φιλοπατρία, βαθιά αίσθηση του καθήκοντος που δεν θα έκανε τίποτα λιγότερο. Σκοτώθηκε στο πλευρό των παλικαριών του. Αυτό τον θάνατο ονειρευόταν και αυτόν τον θάνατο του χάρισε τελικά η μοίρα.»

Η μνήμη του
Σε Ελλάδα και Κύπρο κρατείται ζωντανή η μνήμη του ήρωα.

Το όνομα του φέρει το στρατόπεδο της 33ης Μοίρας Καταδρομών στο Σταυροβούνι και το στρατόπεδο της Α’ Ταξιαρχίας Καταδρομέων και Αλεξιπτωτιστών στην Ρεντίνα, όπου υπάρχει και προτομή του. Προτομή του επίσης υπάρχει στο Μνημείο Πεσόντων και Αγνοουμένων του 1974 στην Ναυτική Βάση Ευάγγελος Φλωράκης, στο Μαρί. Η Λέσχη Ειδικών Δυνάμεων Ν. Σερρών μετονομάσθηκε σε Λέσχη Ειδικών Δυνάμεων Ν. Σερρών «Αντισυνταγματάρχης Γεώργιος Κατσάνης».

Μνημείο προς τιμήν του ανεγέρθει στην γενέτειρα του το Σιδηρόκαστρο, στο οποίο τον Ιούλιο 2016 κατέθεσαν στεφάνι μοτοσυκλετιστές της «Πρωτοβουλίας Μνήμης Ισαάκ-Σολωμού», στην μεγάλη πορεία τους από το Βερολίνο. Υπάρχει επίσης κενοτάφιό του στον Τύμβο της Μακεδονίτισσας στην Λευκωσία. Σε αυτό το κενοτάφιο περνούν και ανάβουν ένα καντήλι οι έφεδροι καταδρομείς, πριν πάνε για άσκηση.

Η ομάδα του ήρωα, το ιστορικό σωματείο «Ηρακλής» ονόμασε «Κατσάνειο» το Γήπεδο Πετοσφαίρισης στην Θεσσαλονίκη. Στην Κύπρο, οι κοινότητες Τρούλλων και Ορόκλινης έχουν δώσει το όνομα του σε οδούς τους και ο Δήμος Στροβόλου στην Λευκωσία ονόμασε το Δημοτικό Πάρκο του «Πάρκο του Αντιστρατήγου Γεωργίου Κατσάνη».

Η τελευταία κατοικία
Οι κυπριακές αρχές ενημέρωσαν το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας στην Ελλάδα, το οποίο με τη σειρά του ενημέρωσε την οικογένεια του Γεώργιου Κατσάνη.

Σύμφωνα με την διαδικασία που ακολουθείται, η τελετή επαναπατρισμού των οστών περιλαμβάνει μια μικρή τελετή στην Κύπρο με τρισάγιο στην εκκλησία και στην συνέχεια τα οστά παραδίδονται στην ΕΛΔΥΚ, που τα στέλνει με την σειρά της στο Υπουργείο Άμυνας της Ελλάδας και από εκεί στους συγγενείς για να

κάνουν την κηδεία.

Πηγή: **sigmalive.com**